

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **STARLIFE, s. r. o.**, IČO: 26772493,
sídlem Husova náměstí 1702, Hostivice,
zastoupeného JUDr. Jiřím Velíškem,
advokátem, sídlem Holečkova 105/6, Praha 5

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce,**
ústřední inspektorát,
sídlem Květná 15, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. SZPI/AL166-31/2014

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2016 čj: SZPI/AL166-31/2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Velíška, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, jímž žalovaný snížil pokutu uloženou žalobci za spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 139/2014 Sb. (dále jen „zákon o potravinách“), za uvádění do oběhu produktu, který neobsahoval deklarovaný vitamin C a vitamin E, a dále za skladování produktů v nevyhovujících prostorách na částku 300 000 Kč. Ve zbytku žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, ze dne 25. 5. 2015, č. j. SZPI/AL 166-17/2014, potvrdil.
2. Žalobce namítá nezákonnost výroku rozhodnutí i vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Žalobce zcela odmítá odpovědnost za správní delikt a zdůraznil nevykonatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm není uvedena konkrétní lhůta, do které má případně žalobce udělenou sankci žalovanému uhradit.
3. Žalobce dále namítá nesprávný postup správního orgánu prvního stupně při vydání příkazu, neboť příkaz mohl vydat pouze příslušný inspektor, který předmětné protokoly o výsledcích kontrol vyhotovil, což se nestalo. Žalobce proto namítá nicotnost příkazu a v důsledku toho nezahájení řízení o správním deliktu v zákonem stanovené lhůtě, která dle ustanovení § 17i odst. 3 zákona o potravinách činí jeden rok ode dne, kdy se správní orgán dozví o správním deliktu. J proto přesvědčen, že jeho odpovědnost za správní delikt zanikla.
4. Dále žalobce namítá, že předložené pracovní deníky Ing. H. a Ing. K. nejsou způsobilými důkazními prostředky, které by byly způsobilé bezpečně prokázat výsledky zkoušek tak, aby nedocházelo k nepřesnostem nebo jakýmkoliv pochybnostem o správnosti. Oba pracovní deníky jsou psány rukou, navíc do správního spisu byly založeny pouhé kopie jejich výňatků a nikoli jejich celé kopie, což považuje samo o sobě za nedostatečné a nemůže sloužit jako věrohodný důkaz, zejména za situace, kdy jednotlivé stránky pracovního deníku Ing. K. nejsou ani očíslovány, i přesto že očíslování stránek je jejich podstatnou náležitostí. Vzhledem k nečitelnosti data provedení druhé zkoušky na přítomnost vitamínu E v kontrolované potravíně, pak nelze ani tento list pracovního deníku zkoumat v návaznosti na další záznamy tak, aby například tato pochybnost mohla být bez jakýchkoli pochybností odstraněna. Žalobce je přesvědčen, že takové nedostatečné záznamy nemohou být v řízení o správním deliktu použity a pokud použity byly, jedná se o nepřípustné důkazy a žalovaný tak porušil právo žalobce na spravedlivý proces i zásadu v pochybnostech ve prospěch žalobce. Proto rozhodnutí považuje za nezákonné. Navíc žalobce poukazuje na to, že postup měření zachycení v pracovních denících Ing. K. a Ing. H. je nanejvýš zmatečný a nepřehledný, a proto namítá nesprávný postup správního orgánu prvního stupně při provádění zkoušek v důsledku nedodržení základních pracovních postupů a potom i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dále pak namítá, že není zřejmé, že by vůbec došlo k přípravě duplicitního vzorku a jak byl tento vzorek uchován. Proto dospěl k závěru, že žalovaný při posuzování zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházel z výsledku laboratorního měření, při kterém nebyly dodrženy metody a postupy analýzy zkoumaného vzorku stanovené vyhláškou 211/2004 a že výsledky měření byly pořízeny v rozporu s právními předpisy.
5. Žalobce dále namítá, že řízení bylo zatíženo vadou, neboť u žalobce nevznikla odpovědnost za správní delikty z toho důvodu, že prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránilo, když objednal výrobu a balení

kontrolované potraviny u externího výrobce s přesnými pokyny k výrobě této potraviny s tím, že to bylo právě pochybení tohoto výrobce, jež mělo za následek zjištěné nedostatky ve složení kontrolované potraviny, a tedy nedostatku vitamínu C a E. Tato skutečnost byla prokázána zejména kopií emailu žalobce adresovaného Ing. L. K. ze SZPI dne 18. 9. 2013, ze které vyplynulo, že zjištěný nedostatek byl způsoben nedbalostí výrobce. Přitom odkázal na ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách.

6. Žalobce dále namítá, že udělená sankce je ve vztahu k povaze a závažnosti tvrzeného deliktního jednání žalobce zcela zjevně nepřiměřená. K této námitce uvádí žalobce, že žalovaný se sice ztotožnil s námitkou žalobce ohledně nepřipustnosti hodnocení recidivy, co by přitěžující okolnosti s ohledem na zahlazení předchozích správních deliktů žalobce, avšak tuto skutečnost zohlednil v rámci snížení původně uložené sankce pouze v marginální výši. Snížení sankce o pouhých 40 % žalobce považuje za nedostatečné. Žalobce dále vytýká žalovanému, že korigoval závěr správního orgánu prvního stupně, který nezákonně přičítal k tíži žalobce poškozením oprávněných ekonomických zájmů spotřebitelů a uvedl, že je možné uvažovat o škodlivém následku pouze v rovině ohrožení těchto zájmů. Žalobce je přesvědčen, že k tomu nebyl žádný relevantní a zákonný důvod. Z rozhodnutí žalovaného totiž není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových zjištění žalovaný při „korekci“ názoru správního orgánu prvního stupně vycházel, a proto nelze tuto úvahu a závěr žalovaného považovat za přezkoumatelný. Žalovaný nerozvedl, z jakých důvodů došlo k ohrožení ekonomických zájmů a sféry spotřebitelů a nezohlednil, že toto ohrožení bylo s ohledem na množství předmětné šarže kontrolované potraviny vskutku minimální a zanedbatelné. Proto i pokuta byla zjevně nepřiměřená a představovala překročení správního uvážení žalovaným. Žalobce také namítá porušení zásady legitimního očekávání a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10As 155/2014-33 ve věci uložené pokuty společnosti Kaufland Česká republika ve výši 300 000 Kč s tím, že poukazuje na to, že společnost Kaufland je řetězcem supermarketu a obchodu s potravinami, je zřejmé, že tato společnost svým jednáním ohrozila nepoměrně větší skupinu spotřebitelů než žalobce a jeví se proto zcela bezprecedentní, že za daleko závažnější provinění, které bylo způsobilé ohrozit a skutečně ohrozilo a uvedlo v omyl několikanásobně vyšší počet spotřebitelů, byla uložena identická pokuta. Žalovaný ve věci žalobce Kaufland sice uvedl, že pokuta byla uložena za zcela odlišné jednání, že v tomto rozhodnutí byl účastník shledán vinným za uvádění na trh hnilobných (nevhodných k lidské spotřebě) brambor, hnilobných jablek, z klamání spotřebitele o původu prodáváného ovoce a zeleniny. Poukázal žalobce na to, že toto jednání protiprávní bylo daleko závažnější a nebezpečnější než je protiprávní jednání žalobce tvrzené žalovaným, ale že společnosti Kaufland byla uložena pokuta ve výši 0,006 % horní hranice sazby a žalobci pokuta ve výši 10 % horní hranice sazby. Proto považuje argumentaci žalovaného za zmatečnou a bez zjevené logiky. Zdůraznil také, že svým protiprávním jednáním nemohl ohrozit zdraví a bezpečnost spotřebitelů, nanejvýš, což žalobce odmítá, mohlo dojít k nepatrnému ohrožení ekonomické sféry spotřebitelů, což ale navíc nebylo ani prokázáno. Takový závěr by musel být skutkově náležitě podložen a nikoliv pouze žalovaným fabulován. Pokud žalovaný uvádí, že došlo k uvádění v omyl spotřebitelů, považuje žalobce za nutné zdůraznit zcela bezvýznamnou nebezpečnost takového uvedení spotřebitele v omyl, než by tak bylo v případě klamavého označení kontrolované potraviny, například v podílu bílkoviny, jež je jejím základním atributem a složkou.
7. Žalobce dále namítá, že žalovaný nemohl odůvodnit výši sazby uložené pokuty tím, že obecně ve všech případech dochází od roku 2013 k navyšování míry sankcí bez ohledu na

konkrétní povahu a okolnosti jednotlivého případu s poukazem na to, že pokuta uložená v příkazu není nějakým excesem, ale nachází se v linii dlouhodobého vývoje správní praxe, a proto odpovídá potřebě kultivace prostředí obchodu s potravinami v ČR. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nemůže přičítat k tíži žalobce skutečnost, že pro velké množství subjektů nepůsobí jím ukládané sankce preventivně, ani represivně a že v důsledku toho dochází k časté a v mnohých případech i k závažnější recidivě. Žalovaný si dle žalobce protirečí, když na jedné straně nepřičítá k tíži jeho recidivu a na druhé straně ukládá za ojedinělé porušení právních povinností žalobci pokutu v řádově o několik set tisíc větší, než za porušení obdobné povinnosti v minulosti (nebo u jiných subjektů) z důvodu, že ze své zkušenosti a správní praxe dospěl k závěru, že ukládané sankce obecně nevedly k jejich nápravě a tedy k dostatečné ochraně spotřebitele. Tento přístup zcela popírá princip individualizace každého jednotlivého případu, úvahu považuje žalobce za nepřipustnou a protiprávní, jestliže se ve výši sankce odráží stav disciplíny na straně „kolektivu“ subjektů působících na poli potravinového práva. Tyto úvahy žalovaného považuje žalobce za zjevný exces z mezí správního uvážení, jakož i porušení zásady legitimního očekávání a přiměřenosti uložené sankce.

8. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že byly splněny veškeré předpoklady pro to, aby žalovaný využil ustanovení § 17i odst. 6 zákona o potravinách a od ukládané pokuty upustil. Tím se žalovaný vůbec nezabýval. Je také přesvědčen, že závěr žalovaného o tom, že není možné považovat standardní plnění zákonných povinností kontrolované osoby za polehčující okolnost, je zcela v rozporu s citovaným ustanovením, neboť zákon sám pro případy, kdy dojde např. k nezaviněnému porušení povinnosti ze strany určitého subjektu, počítá s odstraněním tvrdosti zákona a upuštěním od uložení případně sankce. Protože tak neučinil žalovaný, je žalobce přesvědčen o tom, že je namístě, aby soud v plném rozsahu od uložené sankce upustil, případně tuto sankci podstatným způsobem moderoval.
9. Žalobce také namítal nesprávnost postupu žalovaného, pokud uložil žalobci povinnost k úhradě nákladů laboratorních rozborů ve výši 2 650 Kč, oproti původně uloženým 2 560 Kč, neboť došlo k navýšení nákladů v neprospěch žalobce, což ustanovení § 90 správního řádu výslovně zakazuje.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně upustil od uložení povinnosti uhradit pokutu ve výši 300 000 Kč, náklady laboratorního rozboru ve výši 2 650 Kč a náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a to v plné výši, příp. aby soud rozhodl o snížení pokuty o 99,9 % z částky ve výši 303 650 Kč.
11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce, že u žalobce nenastala odpovědnost za správní delikt, uvedl žalovaný, že odpovědnost je v potravinovém právu koncipována jako objektivní, tedy za výsledek bez ohledu na zavinění a subjekt, který uvádí na trh potraviny, nese podle zákona objektivní odpovědnost za nezjištěný nedostatek. Žalobce mohl aktivním přístupem prolomit objektivní odpovědnost, což nikterak nedoložil. V případě žalobce se nejednalo o vynaložení veškerého úsilí ve smyslu ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2009, č. j. 30Ca 17/2008-35, který uvedl, že sama dobrá víra v pravost dokumentu, žalobce nezbavuje odpovědnost za správní delikt.
12. K neuvedení lhůty k plnění uvedl žalovaný, že se jednalo o zřejmou nesprávnost v psaní, kterou odstranil opravným rozhodnutím dle § 70 správního řádu. Že se jedná o zřejmou

nesprávnost, vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém není patrný záměr změny lhůty pro splnění povinnosti a zdůraznil, že lhůta pro zaplacení stanovené částky nebyla pro žalobce nijak překvapivá, neboť byla uváděna i v celé řadě dalších rozhodnutí v řízeních vedených se žalobcem. Lhůta již před tím byla stanovena jednak v příkazu a jednak v prvostupňovém rozhodnutí.

13. K námitce, že příkaz vydal nesprávně ředitel inspektorátu, ačkoli musel být v tomto případě (tehdy, když podkladem pro vydání byly pouze protokoly o kontrole) vydán pouze inspektorem, který protokoly vyhotovil, a proto takový akt považuje za nicotný a správní řízení jím nemohlo být zahájeno, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7Ads 123/2015. Zdůraznil, že podáním odporu byl vydán příkaz zrušen, takže jeho právní účinky zanikly a správní řízení pokračovalo, jako by nikdy nebyl vydán. Hodnocení zákonnosti vydaného a zrušeného příkazu je proto pro další řízení irelevantní.
14. K námitce týkající se pochybení správního orgánu prvního stupně při provádění měření, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 7-12 a uvedl, že se ztotožnil s námitkou žalobce, že správní orgán prvního stupně se nedostatečně vypořádal s námitkou souběžnosti, tento nedostatek ale v napadeném rozhodnutí napravil a správní spis doplnil o dokumenty, které souběžnost měření prokazují. Zdůraznil, že pracovní deníky nejsou souběžně dokládány a netvoří součást spisu, pouze s ohledem na námitku účastníka řízení byly dodatečně z laboratoře vyžádány a do správního spisu založeny. Jedná se o interní dokument laboratoře a jeden z prvků systému přenosu informací, z důvodu, aby analýzy byly ověřitelné. Originály nelze vkládat do spisu, protože pracovní deníky musí být v laboratoři přítomny a následně náležitě archivovány. Dále pak žalovaný popsal proces od převzetí vzorku přes vlastní analýzu, po vystavení protokolu o zkoušce a posudku. Konstatoval, že podstatné je, že každý vzorek má své číslo, které slouží pro jednoznačnou identifikaci vzorku v laboratoři. Předmětný vzorek byl dle požadavku na protokolu o odběru vzorku analyzován kromě jiného na vitamin E a vitamin C, u kterých nevyhověl požadavkům. Záznamy, týkají se analýz vzorku, jsou uvedeny v pracovních denících pracovníků. Konstatoval, že jako doklad skutkového zjištění slouží správnímu orgánu protokol o zkoušce, který je zakládán do spisu a jeho náležitosti jsou upraveny i přímo právním předpisem – v době provádění rozborů šlo o vyhlášku č. 211/2004. Za naprosto nereálný považuje požadavek, aby byly do spisu zakládány všechny dokumenty, které při své odborné činnosti laboratoř vyhotoví. Podrobně zopakoval obsah jednotlivých pracovních deníků s tím, že tyto jednoznačně dokládají, že v průběhu zkoušení byly naplněny požadavky § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb., bylo provedeno souběžné stanovení, a to i opakovaně, a vyjádřil přesvědčení o tom, že zásada zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybení nebyla porušena.
15. K nepřiměřené výši uložené sankce, překročení mezí správního uvážení a porušení zásady přiměřenosti a legitimního očekávání ve prospěch žalobce uvedl žalovaný, že nepřipustnost hodnocení recidivy, coby přitěžující okolnosti, zohlednil v rámci snížení původně uložené sankce a snížení pokuty o 40 % se mu jeví jako výrazné snížení. Je přesvědčen o tom, že závažnost spáchaného deliktu byla dostatečně hodnocena. Na základě vypuštění jediné úvahy hodnocené v neprospěch účastníka řízení nelze pokutu snížit o 99,9 %, jak navrhuje žalobce. K odkazu na pokutu uloženou společnosti Kaufland uvedl žalovaný, že zákonné povinnosti jsou povinny plnit veškeré dotčené subjekty bez ohledu svoji velikost. Rozhodná je velikost újmy, jež byla pachatelem správního deliktu způsobena. Žalovaný tak vyjádřil

přesvědčení, že uložená pokuta byla řádně odůvodněna a její výše je přiměřená s ohledem na dané protiprávní jednání žalobce.

16. Ve zmínce o tom, že navyšování pokut je dlouhodobou praxí správního orgánu, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. 1 Afs 20/2008, který se vyjádřil k zákonnosti postupného navyšování pokut. Shodnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9As 60/2016-156.
17. K další námitce uvedl, že se možností upuštění od uložení pokuty správní orgán prvního stupně zabýval na straně 11 a žalovaný na straně 19 s tím, že správní orgány neshledaly podmínky pro upuštění od uložení pokuty, když v jednání žalobce spatřovaly pouze standardní plnění zákonných povinností.
18. K námitce, že žalovaný nebyl oprávněn výši náhrady nákladů laboratorních rozborů navýšit v neprospěch žalobce, uvedl žalovaný, že ve výroku prvoinstančního orgánu je správně uvedeno, že náklady za provedené laboratorní rozborů činily 2 650 Kč, pouze v odůvodnění byla zřejmě nesprávně uvedena částka 2 560 Kč. Žádná změna v neprospěch žalobce v rozhodnutí nenastala, výše nákladů za laboratorní rozborů zůstala stejná.
19. Žalobce využil svého práva a zaslanému vyjádření zaslal soudu repliku, ve které konstatoval, že žalovaný nebyl oprávněn vydat opravné rozhodnutí k opravě výroku rozhodnutí spočívající v nestanovení lhůty k plnění ukládané povinnosti. Z ustanovení § 70 správního řádu vyplývá, že se nesmí jednat o nedostatky zásadnějšího rázu. Opravným usnesením ale v projednávané věci žalovaný stanovil žalobci zcela novou lhůtu ke splnění ukládané povinnosti, když v původním rozhodnutí žádná lhůta stanovena nebyla. Upozornil na to, že právní mocí opravného usnesení by došlo k situaci, kdy lhůta pro splnění ukládané povinnosti by uplynula ještě před tím, než vůbec byla žalovaným stanovena. Uplynula by mu tedy lhůta ke splnění zákonem stanovené povinnosti ještě dříve, než by se tuto lhůtu od žalovaného vůbec dozvěděl. Žalobce považuje za zcela absurdní skutečnost, že dle žalovaného si měl lhůtu sám dovodit z předchozích rozhodnutí. Žalobce pak dále trvá na tom, že vynaložil bezpochyby veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, neboť zjištěný nedostatek v podobě množství vitamínu C a E, které neodpovídalo množství deklarovanému na obale kontrolované potraviny, byl způsoben nedbalostí výrobce, který tento doplněk stravy pro žalobce vyrábí a dále, že žalobce nemohl tento zjištěný nedostatek sám zjistit, ani při vynaložení veškeré péče, kterou bylo možné od něj vyžadovat. Nadále trvá na tom, že příkaz byl vydán, aniž by byly splněny zákonem stanovené podmínky. Řízení o předmětném správním deliktu nemohlo být v případě žalobce zahájeno, neboť úkon, kterým měl k zahájení řízení vést, byl nicotný a tedy ve své podstatě neexistující. Nemohl tak způsobovat žádné zákonem předpokládané nedostatky a účinky. Správní orgán prvního stupně tak zjevně nezahájil a ani nemohl zahájit nadepsané řízení o správním deliktu v zákonem stanovené lhůtě dle ustanovení § 17i odst. 3 zákona o potravinách. K pochybení žalovaného při posouzení stanovení měřených hodnot odmítl skutečnost, že žalovaný založil k vyjádření některé listiny na podpory svých tvrzení, neboť tyto listiny měly být zařazeny ve správním spisu. Pak také zdůraznil, že z podkladu rozhodnutí není zřejmé, zda vůbec došlo k přípravě duplicitního vzorku a jak byl vzorek uchován. Nadále trval na tom, že odlišné posouzení pokuty pro společnost Kaufland svědčí o libovůli žalovaného a zřejmém zneužití a překročení mezí správního uvážení. Žalobce navíc zdůraznil, že nemohl svým protiprávním jednáním jakkoli ohrozit zdraví a bezpečnost spotřebitelů, nanejvýš mohlo dojít k nepatrnému ohrožení ekonomické sféry spotřebitelů, což ale navíc nebylo nikdy prokázáno. Deklarované vitamíny C a E byly totiž pouhými vedlejšími surovinami s ohledem

na charakter a povahu kontrolované potraviny – koncentrátu s vysokým obsahem kvalitních bílkovin, který spotřebitelé kupují právě pro tento vysoký obsah kvalitních bílkovin a nikoli jako zdroj vitamínu C a E. Toto však žalovaný vůbec nevzal v úvahu. Žalobce je přesvědčen, že nebyly dostatečně zhodnoceny polehčující okolnosti v jeho prospěch. S odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 7. 2015, č. j. 22A 78/2013-36 dospěl k závěru, že od uložení předmětné sankce mělo být upuštěno.

20. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
21. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 22. 5. 2013 byla provedena kontrola v provozovně provozovatele potravinářského podniku STARLIFE, s. r. o. na adrese Hostivice, Husovo náměstí 1702, při níž byl odebrán mj. vzorek výrobku, potraviny pro sportovce s obchodním názvem WHEY STAR vhodné při zvýšeném tělesném výkonu, koncentrát pro přípravu koktejlu s vysokým obsahem bílkovin, balení 400 gramů. Hodnocené množství činilo 48 kusů. Následným rozbořem laboratoří SZPI bylo zjištěno, že produkt neobsahoval vitamin C a vitamin E v množství deklarovaném na obalu, přičemž vitamin C byl přítomen v množství menším než 0,5 miligramů/100 gramů a vitamin E v množství menším než 0,7 miligramů/100 gramů. Kontrolovaná osoba byla seznámena s nevyhovujícími výsledky rozborů při další kontrole dne 4. 7. 2013. Dne 1. 11. 2013 proběhla ve stejné provozovně další kontrola, při které byly zjištěny hygienické nedostatky v rozporu s požadavky stanovenými v příloze II kapitola I odstavec 1 nařízení Evropského parlamentu a rady o hygieně potravin. Dle protokolu o kontrole došlo ke kontrole již dříve uloženého opatření a bylo konstatováno, že kontrolovaná osoba splnila uložené opatření a potravinu WHEY STAR lze uvádět do oběhu, neboť zjištěný obsah deklarovaných látek odpovídá deklaraci uvedené na obale. Součástí protokolu bylo i opatření k odstranění zjištěných hygienických nedostatků.
22. V návaznosti na kontrolní zjištění vydal správní orgán prvního stupně příkaz, proti kterému podal žalobce odpor, a proto správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení. Dne 25. 5. 2015 vydal rozhodnutí, ve kterém žalobci uložil pokutu ve výši 500 000 Kč, když dospěl k závěru, že nebyly dodrženy požadavky stanovené v § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 113/2005 Sb., čímž účastník řízení porušil povinnosti stanovené v článku 16 nařízení (ES) č. 178/2002. V tomto případě bylo uvedení nepravdivé informace o složení výrobku v případě obsahu množství vitamínu C a E způsobilé uvést spotřebitele v omyl. Takové jednání naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Z daňového dokladu č. 0408/12 ze dne 15. 11. 2012 vyplývá, že žalobci bylo přibližně dne 15. 11. 2012 dodáno a žalobce následně uváděl do oběhu celkem 300 kusů nevyhovující potraviny, přičemž při kontrole dne 4. 7. 2013 již na skladě nebyla žádná potravina nevyhovující šarže. Dále dne 1. 11. 2013 byly zjištěny hygienické nedostatky, čímž nebyly dodrženy požadavky stanovené v příloze II kapitole I odstavec 1 nařízení (ES) č. 852/2004, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v článku 4 odstavec 2 nařízení (ES) č. 852/2004. Takové jednání naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Žalobci pak bylo uloženo uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 2 650 Kč a náklady řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém vznesl v podstatě shodné námitky jako v podané žalobě. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že je částečně změnil, když snížil uloženou pokutu na částku 300 000 Kč, neboť dospěl k závěru, že nebylo namístě hodnotit recidivu žalobce a upravil úvahu související s hodnocením negativního ekonomického dopadu

správního deliktu. Ve zbytku napadené rozhodnutí, včetně výroku o povinnosti uhradit náklady správního řízení, potvrdil.

23. Ve spise se také nachází rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 12. 10. 2016, kterým byla opravena zřejmá nesprávnost napadeného rozhodnutí, když byla ve výroku nyní stanovena lhůta k plnění do 30 dnů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo zemědělství, Odbor potravinářský rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil, když dospěl k závěru, že správní orgán opravoval zřejmou nesprávnost a neměnil povinnosti účastníka řízení.
24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.
25. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nevykonatelné, neboť
v něm není uvedena konkrétní lhůta, do které má případně žalobce udělenou sankci žalovanému uhradit. Ze správního spisu soud zjistil, že napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč a stanovena lhůta pro její splacení 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně pochybil, pokud lhůtu splatnosti nově stanovené pokuty ve výroku rozhodnutí nestanovil. Soud však dospěl k závěru, shodně se žalovaným, je zřejmou nesprávností, kterou lze odstranit opravným usnesením, což žalovaný učinil výše uvedeným usnesením.
26. Mezi účastníky je sporné, zda mohl žalovaný za této situace opravné usnesení vydat, neboť žalobce je přesvědčen o tom, že se nejedná o zřejmou nesprávnost, která by tímto postupem mohla být odstraněna.
27. Ustanovení § 70 správního řádu umožňuje správnímu orgánu, aby opravil zřejmé nesprávnosti (zjevné omyly) v písemném vyhotovení rozhodnutí, a to buď na žádost účastníka, anebo z moci úřední. Podmínkou postupu podle uvedeného ustanovení je, že se musí jednat o opravu právě zřejmé nesprávnosti a nesmí jít o opravu, která by znamenala změnu skutkových zjištění či jejich právního hodnocení. Tento výklad odpovídá i závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č.j. 1 Afs 58/2009-541, podle kterého institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění.
28. Soud má za to, že v daném případě byly splněny podmínky pro postup podle ust. § 70 správního řádu, neboť z celkového textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel ze skutkového tak, jak byl zjištěn prvostupňovým správním orgánem a pouze snížil uloženou pokutu na částku 300.000 Kč, aniž by z odůvodnění rozhodnutí bylo patrné, že by žalovaný zvažoval o prodloužení či krácení této lhůty. Že se jedná o písařskou chybu je navíc patrné přímo ze znění změněného výroku, ve kterém žalovaný uvedl, že „.....je účastník povinen uhradit *do dnů* ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ Takto

koncipovaný výrok svědčí jednoznačně o tom, že došlo k písařské chybě, kterou lze opravným usnesením napravit.

29. Pokud žalobce poukazuje na to, že právní mocí opravného usnesení by došlo k situaci, kdy by žalobci uplynula lhůta ke splnění zákonem stanovené povinnosti ještě dříve, než by se tuto lhůtu od žalovaného vůbec dozvěděl, nelze s tímto názorem souhlasit. Lhůta pro zaplacení pokuty, která byla stanovena v opravném usnesení, započala běžet až od právní moci tohoto usnesení a nemohla tedy nastat situace popisovaná žalobcem. K porušení práv žalobce tímto postupem proto nedošlo. Z výše uvedených důvodů je proto první žalobní námitka nedůvodná.
30. Žalobce dále namítá nesprávný postup správního orgánu prvního stupně při vydání příkazu, neboť příkaz mohl vydat pouze příslušný inspektor, který předmětné protokoly o výsledcích kontrol vyhotovil, což se nestalo. Žalobce proto namítá nicotnost příkazu a v důsledku toho nezahájení řízení o správním deliktu v zákonem stanovené lhůtě, která dle ustanovení § 17i odst. 3 zákona o potravinách činí jeden rok ode dne, kdy se správní orgán dozví o správním deliktu. J proto přesvědčen, že jeho odpovědnost za správní delikt zanikla.
31. Podle ust. § 150 odst. 1 až 3 správního řádu, lze povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považujeme-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. V řízení o vydání příkazu může být jediným podkladem kontrolní protokol pořízený podle zvláštního zákona tímž správním orgánem, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování, pokud protokol pořizoval ten, kdo může být oprávněnou úřední osobou, a pokud se kontrolovaný seznámil s obsahem protokolu nebo byl k seznámení se s obsahem protokolu řádně vyzván, popřípadě pokud byly v souladu se zákonem vyřízeny námitky kontrolovaného proti obsahu protokolu a pokud o obsahu protokolu nejsou pochybnosti ani z jiného důvodu. Proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
32. Soud při posouzení důvodnosti této žalobní námítky vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.9.2015, č.j. 7 Ads 123/2015 – 41, ve kterém uvedl, že řízení o vydání příkazu je zjednodušenou (zvláštní) formou správního řízení. Písemný příkaz tak může být prvním úkonem řízení, a pokud by nebyl podán odpor, i jediným. Řízení je tak zahájeno a současně skončeno vydáním příkazu ukládajícího povinnost účastníku řízení. Řádným opravným prostředkem, který lze podat proti příkazu je odpor. Je-li podán v zákonné lhůtě, vydaný příkaz je ze zákona bez náhrady zrušen a správní řízení dále pokračuje standardním způsobem podle hlavy VI až VIII správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 162/2014 - 70).
33. Vzhledem k tomu, že žalobce v projednávané věci podal proti vydanému příkazu odpor, byl podáním odporu vydaný příkaz zrušen, takže jeho právní účinky zanikly a pokračovalo správní řízení jako by nikdy nebyl vydán. Je proto zcela právně irelevantní, zda v souvislosti s jeho vydáním došlo k podstatné vadě řízení nesprávnou aplikací ust. § 150 správního řádu. Zrušený příkaz totiž neměl jakýkoliv vliv na pokračující správní řízení. Městský soud se proto

otázkou, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání příkazu ve smyslu citovaného ustanovení, neměl důvod vůbec zabývat.

34. Pokud žalobce namítá, že řízení o správním deliktu nebylo v důsledku zrušení příkazu zahájeno v zákonem stanovené lhůtě, a proto žalobcova odpovědnost za správní delikt zanikla, ani tato námitka není důvodná. Ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu stanovuje, že se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje. Na skutečnosti, že řízení bylo vydáním příkazu zahájeno, se tedy podáním odporu nic nemění. Jinými slovy lze říci, že podáním odporu se ruší vydaný příkaz, což ale nemá vliv na to, že řízení zahájené vydáním tohoto příkazu dále pokračuje. Námitka žalobce, že řízení o předmětném správním deliktu nemohlo být v případě žalobce zahájeno, neboť úkon, který měl k zahájení řízení vést, byl ve své podstatě neexistující, je tedy nedůvodná.
35. Žalobce dále namítá, že předložené pracovní deníky Ing. H. a Ing. K. nejsou způsobilými důkazními prostředky, navíc není zřejmé, že by vůbec došlo k přípravě duplicitního vzorku a jak byl tento vzorek uchován. Proto dospěl k závěru, že žalovaný při posuzování zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházel z výsledku laboratorního měření, při kterém nebyly dodrženy metody a postupy analýzy zkoumaného vzorku stanovené vyhláškou 211/2004 a že výsledky měření byly pořízeny v rozporu s právními předpisy.
36. Shodné námitky uvedl žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný v odvolacím řízení na základě žalobcem uvedených odvolacích námitek zabýval otázkou, zda Odbor zkušební laboratoře inspektorátu v Praze dospěl k danému výsledku zkoušek průměrem výsledků nejméně dvou souběžných stanovení, jak požaduje § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb., k čemuž si vyžádal od laboratoře doklady dokumentující průběh zkoušek, kterými provedl dokazování mimo ústní jednání dne 3.2.2016. O tom byl žalobce předem vyrozuměn prostřednictvím svého právního zástupce, který se dokazování osobně zúčastnil. Jednalo se o listy pracovního deníku – Odboru zkušební laboratoře inspektorátu v Praze Ing. H. a Ing. K. Postup, kterým žalovaný doplnil dokazování je zcela v souladu se správním řádem, neboť správní řízení před správním orgánem prvního stupně i řízení před odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek, a odvolací správní orgán může případné nedostatky prvostupňového správního orgánu zhojit, což v projednávané věci žalovaný učinil.
37. Pokud žalobce namítá nevěrohodnost a účelovost předložených pracovních deníků, je nutné poukázat na to, že se žalovaný podrobně vyjádřil k povaze těchto pracovních deníků, které jsou pouze interním dokumentem laboratoře i k průběhu prováděných měření.
38. Metody zkoušení a způsob odběru a přípravy kontrolních vzorků (dále jen "vzorků") za účelem zjišťování jakosti a zdravotní nezávadnosti potravin a jakosti tabákových výrobků, v rámci státního dozoru, s výjimkou odběru vzorků pro mikrobiologické zkoušení, stanovuje podle § 1 odst. 1 vyhláška č. 211/2004 Sb. o metodách zkoušení a způsobu odběru a přípravy kontrolních vzorků. Vyhláška stanovuje podmínky pro odběr vzorků a v ustanovení § 5 uvádí, že ke každému odebranému vzorku musí být vypracován protokol o odběru vzorku, který umožňuje jednoznačnou identifikaci kontrolované potravin nebo tabákového výrobku, její šarže nebo části šarže. V § 11 odst. 1 uvádí, že výsledky laboratorních zkoušek na jakost a zdravotní nezávadnost kontrolovaného vzorku se uvedou v protokolu o zkoušce, který musí obsahovat informace nezbytné pro vyjádření výsledků zkoušek a informace vyžadované použitou metodou zkoušení, v následující části toho ustanovení stanovuje údaje, které musí protokol o odběru vzorku obsahovat. Tato vyhláška však nestanovuje žádné náležitosti

pracovních deníků. Žalovaný uvedl, že pracovní deník je součástí řízené dokumentace v rámci systému managementu laboratoře ve smyslu normy ČSN EN ISO/IEC 17025:2002 Posuzování shody – Všeobecné požadavky na způsobilost zkušebních a kalibračních laboratoří a řádně, přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč předmětné pracovní deníky uvedeným požadavkům vyhovují. Žalobce se sice snaží pravost a relevantnost těchto pracovních deníků zpochybnit, avšak neuvádí žádná konkrétní tvrzení, kterými by zpochybnil jednotlivá měření. Naopak žalovaný se pod bodem 2c) vypořádává s jednotlivými konkrétními námitkami týkajícími se konkrétních stanovení vitamínu C a vitamínu E v produktu Whey Star tak, jak jsou uvedeny v pracovních denících každé z laborantek. Soud považuje toto hodnocení za dostatečné a pro stručnost na ně odkazuje.

39. V další žalobní námitce žalobce poukazuje na to, že není zřejmé, že by vůbec došlo k přípravě duplicitního vzorku a jak byl tento vzorek uchován. Tato námitka je vznesena v podané žalobě velmi obecně, soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pod bodem 3) podrobně popisuje rozdíl mezi duplikátním vzorkem ve smyslu vyhlášky č. 211/2004 Sb. a duplikátním vzorkem ve smyslu zákona č. 110/1997 Sb. Podstatné je, že duplikátní vzorek ve smyslu vyhlášky č. 211/2004 Sb. se připravuje ze souhrnného vzorku pro účely zkoušení v laboratoři, a to až po odběru vzorku u kontrolované osoby. Duplikátní vzorek podle zákona č. 110/1997 Sb. je zcela jiným typem vzorku, který souvisí s žádostí kontrolované osoby.
40. Podle § 11 odst. 3 vyhl. č. 211/2004 Sb. je výsledek zkoušky průměrem výsledků nejméně dvou souběžných stanovení, není-li stanoveno jinak. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný se podrobně zabýval tím, zda bylo při provádění měření v laboratoři postupováno v souladu s tímto ustanovením. Z jeho odůvodnění pod bodem 2c), ve kterém popisuje průběh měření uvedených v pracovních listech i z jednotlivých pracovních listů soud zjistil, že požadovaná souběžná měření byla provedena a měření tak proběhlo v souladu výše uvedenými požadavky. Námitka žalobce o tom, že nedošlo k přípravě duplicitního vzorku, je proto nedůvodná. Pokud by žalobce mínil duplikátní vzorek pořizovaný podle § 16 odst. 3 zákona o potravinách, ve znění platném v době odběru vzorku, zdůrazňuje soud, že tento vzorek je skutečně pořizován na žádost kontrolované osoby a pokud žalobce o tento vzorek nepožádal, nelze nepořízení vzorku vytýkat správnímu orgánu.
41. Žalobce dále namítá, že u něho nevznikla odpovědnost za správní delikty, neboť prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby se porušení právní povinnosti zabránilo, když objednal výrobu a balení kontrolované potraviny u externího výrobce s přesnými pokyny k výrobě této potraviny. Zdůraznil, že zjištěný nedostatek byl způsoben nedbalostí výrobce. Přitom odkázal na ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách.
42. Podle ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
43. Odpovědnost za správní delikty podle zákona o potravinách je koncipována jako objektivní, tzn. odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění neboli odpovědnost za výsledek. Tohoto typu odpovědnosti se nelze zprostit odkazem na smluvní ujednání či porušení povinnosti ze strany smluvního partnera. V ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách je tak formulován obecný liberační důvod, spočívající ve vynaložení veškerého úsilí k zabránění porušení právní povinnosti. Jelikož liberační důvody (zde tedy vynaložení veškerého úsilí) představují výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti, uplatní se pouze ve

výjimečných a opodstatněných případech. Soudní judikatura přitom již v minulosti dovodila, že pokud zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní činnosti k zabránění porušení. Má-li být „veškeré úsilí“ aktivním jednáním, zcela jistě nemůže postačovat žalobcovo spoléhání na svého dodavatele. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6.4.2017, č.j. 3 As 95/2016 – 64 (dostupný na www.nssoud.cz) Žalobce v podané žalobě netvrdí a neprokazuje žádné své aktivní jednání ve vztahu ke svým konkrétním dodavatelům, a proto soud námitku o nemožnosti vzniku odpovědnosti žalobce za správní delikt neshledal důvodnou.

44. Žalobce dále namítá, že udělená sankce je ve vztahu k povaze a závažnosti tvrzeného deliktního jednání žalobce zcela zjevně nepřiměřená. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný změnil výši pokuty z původně stanovené pokuta ve výši 500 000 Kč na 300 000 Kč, když se ztotožnil s námitkou žalobce ohledně nepřípustnosti hodnocení recidivy, co by přitěžující okolnosti s ohledem na zahlazení předchozích správních deliktů žalobce. Žalobce ale namítá, že tuto skutečnost zohlednil v rámci snížení původně uložené sankce pouze v marginální výši a snížení sankce o pouhých 40 % žalobce považuje za nedostatečné.
45. Žalobce dále vytýká žalovanému, že korigoval závěr správního orgánu prvního stupně, který nezákonně přičítal k tíži žalobce poškozením oprávněných ekonomických zájmů spotřebitelů a uvedl, že je možné uvažovat o škodlivém následku pouze v rovině ohrožení těchto zájmů. Žalobce je přesvědčen, že k tomu nebyl žádný relevantní a zákonný důvod. Z rozhodnutí žalovaného totiž není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových zjištění žalovaný při „korekci“ názoru správního orgánu prvního stupně vycházel, a proto nelze tuto úvahu a závěr žalovaného považovat za přezkoumatelný.
46. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti uložené pokutě, shledal soud důvodnou námitku porušení zásady legitimního očekávání, ve které žalobce poukázal na to, že žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 300.000 Kč, která je svou výší shodná s pokutou uloženou společnosti Kaufland Česká republika. Žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho odvolací námitkou, a zdůrazňuje, že společnost Kaufland je řetězcem supermarketu a obchodu s potravinami, z čehož je zřejmé, že tato společnost svým jednáním ohrozila nepoměrně větší skupinu spotřebitelů než žalobce a jeví se proto zcela bezprecedentní, že za daleko závažnější provinění, které bylo způsobitelné ohrozit a skutečně ohrozilo a uvedlo v omyl několikanásobně vyšší počet spotřebitelů, byla uložena identická pokuta.
47. Podle stávající judikatury správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání a nepředstavuje překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS a ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119).
48. Je však nutné, aby správní orgán ukládající pokutu, řádně a srozumitelně odůvodnil, proč v projednávané věci přistoupil k uložení stejné pokuty, jaká již byla uložena jinému subjektu a z jakého důvodu dospěl k závěru, že se jedná o odlišné jednání. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že se v případě uložení pokuty společnosti Kaufland jednalo o zcela rozdílný případ, když tato společnost byla shledána vinnou z uvádění na hnílobných (nevhodných k lidské spotřebě) brambor, hnílobných jablek, z klamání spotřebitele o původu prodáváného ovoce a zeleniny. Dále pak pouze vyjádřil přesvědčení,

že se jednalo o neporovnatelná porušení právních předpisů a rozhodnutí ani výše pokut nelze srovnávat.

49. Městský soud výše uvedenou úvahu považuje za nedostatečné vypořádání s odvolací námitkou. Uložil-li žalovaný pokutu žalobci i společnosti Kaufland ve shodné výši, mělo by být z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, v čem spočívá deliktní jednání účastníků, z jakého důvodu je žalovaný přesvědčen o tom, že se jednotlivá rozhodnutí liší, jaké bylo konkrétní chování subjektů, kterým byla uložena pokuta ve shodné výši. Napadené rozhodnutí tyto požadavky nesplnilo, neboť žalovaný pouze odkázal na to, že se v případě nyní projednávané věci jedná o jiné skutečnosti, avšak neuvádí, o jaké konkrétní skutečnosti se jedná a jaký měly vliv na výši uložené pokuty. Soud proto uvedenou námitku shledal důvodnou a napadené rozhodnutí proto zrušil.
50. Dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalovaný při stanovení výše pokuty nezohlednil, že žalobce ihned po provedené kontrole stáhl výrobky, u kterých bylo zjištěno pochybení. Se žalovaným lze souhlasit v tom, že to byla žalobcova povinnost, nicméně nelze odhlédnout od toho, že žalobce výrobky stáhl bez jakéhokoliv předchozího opatření, kterým by mu byla tato povinnost uložena. Soud je proto přesvědčen o tom, že žalovaný pochybil, pokud tuto skutečnost nezohlednil při úvaze o výši uložené pokuty jako okolnost polehčující.
51. K námitce žalobce, že žalovaný nemohl odůvodnit výši sazby uložené pokuty tím, že obecně ve všech případech dochází od roku 2013 k navyšování míry sankcí bez ohledu na konkrétní povahu a okolnosti jednotlivého případu, odkazuje městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.7.2016, č.j. 9 As 60/2016 – 156, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že nezákonnou změnou správní praxe nemůže být postup žalované, která, jak sama v napadeném rozhodnutí tvrdí, přistoupila k výraznému zvýšení pokut od roku 2013, a to pouze za předpokladu, že uložená sankce odpovídala závažnosti protiprávního jednání, protože pokuty v průměrně ukládané výši ztratily svůj preventivní a represivní účinek. Takový postup shledal při dodržení zákonem stanovených podmínek možným. I tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.
52. S námitkou, že žalovaný nemoderoval uloženou pokutu, ačkoli byly splněny veškeré předpoklady pro to, aby žalovaný využil ustanovení § 17i odst. 6 zákona o potravinách, se soud v této fázi řízení nevyjadřuje, neboť to s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí považuje za předčasné. Ze stejného důvodu se ani soud navrženou moderací uložené pokuty nezabýval.
53. Žalobce také namítal nesprávnost postupu žalovaného, pokud uložil žalobci povinnost k úhradě nákladů laboratorních rozborů ve výši 2 650 Kč, oproti původně uloženým 2 560 Kč, když je přesvědčen o tom, že tím došlo k navýšení nákladů v neprospěch žalobce, což ustanovení § 90 správního řádu výslovně zakazuje. Tuto námitku soud shledal nedůvodnou, neboť zjistil, že ve výroku prvoinstančního orgánu je správně uvedeno, že náklady za provedené laboratorní rozborů činily 2 650 Kč, a že pouze z odůvodnění byla nesprávně uvedena částka 2 560 Kč. Z uvedeného je patrné, že žádná změna v neprospěch žalobce v rozhodnutí nenastala, neboť výše nákladů za laboratorní rozborů zůstala stejná.
54. Městský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

55. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí věci, sepsí žaloby a účast u jednání soudu) a tři režijní paušály po 300,- Kč. Náklady za právní zastoupení činí částku 10.200,- Kč. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. o 2.142,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem proto soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

